

OLİMPOS KAHRAMANLARI

KAYIP KAHRAMAN

50. Baskı

Türkçesi:
Belgin Selen Haktanır

ÇOKSATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARI

RICK RIORDAN

X-
LIB
RIS

KAYIP KAHRAMAN

Exlibris, kitap kapağının içinde veya ilk sayfalarda yer alan bir resimdir. Kitabın sahibini tanıtan, kitapla sahibi arasında bağ kuran bir tasarım ürünüdür. Kitap, exlibris'in üzerinde adı yazan okura, okur da artık o kitaba aittir. Ödünç alan kişi, okur okumaz kitabı sahibine geri vermelidir. İlk kullanımı Antik Mısır'a kadar uzanan bu kitap damgalarıyla, genç kitapseverler kendi benzersiz dünyalarını sayfaların arasına taşıyabilirler.

Olimpos Kahramanları - Kayıp Kahraman

Özgün adı: The Heroes Of Olympus - The Lost Hero
Copyright © 2010, Rick Riordan
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.dogancocuk.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

50. Baskı: İstanbul, 2024
ISBN: 978-625-6534-47-6
Sertifika no: 44 919

Çeviri: Belgin Selen Haktanır
Yayına hazırlayan: Esen Gür
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C
Güneşli-Bağcılar/İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

 (0212) 373 77 44 satis@doganyayinlari.com.tr

 xlibris.kitap xlibris_kitap

www.doganyayinlari.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

OLİMPOS KAHRAMANLARI

KAYIP KAHRAMAN

RICK RIORDAN

*Hikayeleri her zaman ilk duyan
Haley ve Patrick'e,
Onlar olmasaydı Melez Kampı olmazdı.*

KAYIP KAHRAMAN

JASON

Elektrik arpması olayından önce bile Jason berbat bir gün geçiriyordu.

Bir okul otobüsünün arka koltuğunda açtı gözlerini, nerede olduğunu bilmiyor, tanımadığı bir kızın elini tutuyordu. Ama işin esas sevimsiz kısmı bu değildi. Kız hoş bir kızdı ama Jason, kızın kim olduğunu ya da kendisinin orada ne aradığını bilmiyordu. Doğrulup gözlerini ovuşturdu, düşünmeye çalıştı.

Önündeki koltuklarda bir sürü çocuk oturuyordu, kimileri iPod’unda müzik dinliyor, kimileri konuşuyor, kimileri de uyuyordu. Hepsisi Jason’ın yaşlarında gibiydi... on beş mi? On altı mı? Pekala, bu durum biraz ürkütücüydü. Jason kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu şimdi.

Otobüs engibeli bir yolda ilerliyordu. Pencerele rin ötesinde, parlak, mas mavi bir gökyüzünün altında bir çöl uzanıyordu. Jason, ölde yaşamadığından bayağı emindi. İyice hatırlamaya çalıştı... hatırladığı en son şey...

Kız elini sıktı. “Jason, iyi misin?”

Kızın üzerinde taşlanmış bir kot pantolon, dağcı botları ve yün bir kayak montu vardı. Çikolata kahverengisi saçları kırpık kırpık, kat kat kesilmişti, yüzünün iki yanından inen ince saç örgülerinin üzerinde boncuklar vardı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, sanki dikkati kendine çekmemeye çalışıyor gibiydi ama bunun pek işe yaradığı söylenemezdi. Kız gerçekten çok hoştu. Gözlerinin rengi tıpkı bir kaleydoskopdaki gibi renk değiştiriyordu –kahverengi, mavi, yeşil.

Jason kızın elini bıraktı. “Şey, ben–”

Otobüsün önünden bir öğretmen bağırdı. “Pekala muhallebi çocukları, beni dinleyin!”

Bu adam besbelli bir koçtu. Beysbol kepini alnına indirmişti, bu yüzden alnı yerine sadece minicik gözleri görünüyordu. İncecik bir keçi sakalı vardı ve sanki az önce küflü bir şey yemiş gibi yüzünü ekşitmişti. Kaslı kolları ve göğsü, parlak turuncu tişörtünün altından belli oluyordu. Naylon eşofmanı ve Nike ayakkabıları bembeyazdı, üzerlerinde tek bir leke bile yoktu. Boynunda bir düdük asılıydı ve kemerine de bir megafon takmıştı. Boyu 1.50 olmasa epey korkutucu bir görüntüsü olabilirdi. Otobüsün koridorunda diki-lince çocuklardan biri bağırdı: “Ayağa kalk Koç Hedge!”

“Seni duymadım sanma!” Koç, terbiyesizi bulmak için gözleriyle koltukları taradı. Sonra gözleri Jason’a takıldı ve birden asık suratı daha da asıldı.

Jason baştan ayağa titredti. Koçun, Jason’ın buraya ait olmadığını anladığından emindi. Şimdi Jason’ı ayağa kaldıracak, burada ne işi olduğunu soracaktı ve Jason’ın verecek tek bir cevabı yoktu.

Ancak Koç Hedge başını çevirip boğazını temizledi. “Beş dakika içinde oradayız! Partnerinizden ayrılmayın. Sınav kağıtlarınızı kaybetmeyin. Ve aranızdan biri bu gezide sorun çıkaracak olursa onu

kampusa hiç istemediği bir şekilde geri gönderirim.”

Bir beysbol sopası kapıp arı kovalıyormuş gibi savurdu.

Jason yanındaki kıza baktı. “Bizimle bu şekilde konuşması normal mi?”

Kız omuz silkti. “Hep böyledir o. Burası Wilderness Okulu. Buradaki çocuklar *yabani hayvanlardır*.”

Bunu sanki aralarındaki bir espriymiş gibi söylemişti.

“Bir yanlışlık olmalı,” dedi Jason. “Burada olmamam gerek.”

Önünde oturan çocuk dönüp güldü. “Yaa, evet Jason, sorma. Hepimize tezgah kuruldu. Ben altı kez evden kaçmadım. Piper da bir BMW çalmadı.”

Kızın yüzü kızardı. “O arabayı ben çalmadım Leo!”

“Ah, unutmuşum Piper. Neydi senin hikayen? Galericiye arabayı sana ‘ödünç vermesi’ için ikna etmiştin, değil mi?” Jason’a dönüp kaşlarını kaldırdı, sanki ‘Kim inanır buna?’ der gibiydi.

Leo, İspanyol asıllı bir Noel Baba cücesine benziyordu; siyah kıvrıkcık saçları, sivri kulakları ve neşeli, bebeksi bir yüzü vardı. Öyle muzır bir ifadeyle gülümsüyordu ki anında bu çocuğa asla kibrit ya da sivri objeler teslim edilmemeli diye düşünürdünüz. Uzun, çevik parmakları durmaksızın hareket ediyordu; sürekli koltukta ritim tutuyor, saçlarını kulaklarının arkasına atıyor, asker ceketinin düğmeleriyle oynuyordu. Çocuk ya doğuştan hiperaktifti ya da bir bufaloya kalp krizi geçirecek kadar şeker ve kafein almıştı.

“Her neyse,” dedi Leo, “umarım sınav kağıdın yanındadır, ben benimkini tuf tuf yapmak için birkaç gün önce parçalamıştım. Neden öyle bakıyorsun bana? Birisi gene yüzüme bir şey mi çizmiş?”

“Seni tanımıyorum,” dedi Jason.

Leo pis pis sırıttı. “Ha, ha, tabii. Ben senin en yakın arkadaşın değilim. Onun kötü kalpli ikiziyim zaten.”

“Leo Valdez!” diye bağırdı Koç Hedge en önden. “Orada bir sorun mu var?”

Leo, Jason’a göz kırptı. “Bak şimdi.” Önüne döndü. “Özür dilerim Koç! Sizi duyamıyorum. Megafonunuzu kullanabilir misiniz acaba?”

Koç Hedge nihayet eline megafon kullanma fırsat geçtiği için memnuniyetle homurdandı. Megafonu kemerinden çıkarıp ağzına götürerek talimatlar vermeye devam etti ama sesi Darth Vader’ın sesi gibi çıkıyordu. Çocuklar gülmekten yarıldılar. Koç tekrar denedi ama bu sefer megafon kendi kendine konuştu. “İnekler mööö der!”

Çocuklar yerlere yattılar, koç megafonu fırlatıp attı. “Valdez!”

Piper gülmek için kendini zor tutuyordu. “Tanrım, Leo. Nasıl yaptın bunu?”

Leo ceketinin kolundan minik bir Phillips tornavida çıkardı. “Ben özel bir çocuğum.”

“Çocuklar, çok ciddiym,” dedi Jason yalvaran bir ifadeyle. “Benim burada ne işim var? Nereye gidiyoruz?”

Piper kaşlarını çatı. “Jason, şaka mı yapıyorsun sen?”

“Hayır! Kim olduğum hakkında—”

“Hah, tabii ki şaka yapıyor,” dedi Leo. “Jölesinin üzerine sıktığım tıraş kreminin intikamını almaya çalışıyor, öyle değil mi Jason?”

Jason boş boş Leo’ya baktı.

“Hayır, bence gayet ciddi.” Piper tekrar Jason’ın elini tutmaya çalıştı ama Jason elini çekti.

“Özür dilerim,” dedi Jason. “Ben—Yapamam—”

“İşte bu!” diye bağırdı Koç Hedge ön taraftan. “Arka sıra öğle yemeğinden sonra temizlik yapmayı kabul etti!”

Otobüstekiler alkış tuttular.

“Buyur buradan yak,” dedi Leo.

Fakat Piper'ın gözü Jason'daydı, sanki incinse mi endişelense mi karar veremiyor gibiydi. “Kafanı bir yere mi çarptın sen? Gerçekten bizim kim olduğumuzu bilmiyor musun?”

Jason çaresizce omuzlarını silkti. “Daha da kötüsü. Kendimin kim olduğunu bilmiyorum.”

Otobüs, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, müze benzeri, kırmızı tuğladan bir binanın önünde durdu. *Belki de burası Kuş Uçmaz Kervan Geçmez Müzesi'dir*, diye geçirdi içinden Jason. Çölde soğuk bir rüzgar esti. Jason üzerindekiyle pek dikkat etmemişti ama şimdi görüyordu ki pek de sıcak tutacak şeyler giymemişti: kot pantolon, spor ayakkabı, mor bir tişört ve ince, siyah bir rüzgarlık.

“Pekala, işte sana hızlandırılmış hafıza kaybı kursu,” dedi Leo. Jason, sesindeki alaycı yardımseverlik tonundan Leo'nun hiç de yardımcı olamayacağını anladı. “Wilderness Okulu'na gidiyoruz.” Leo havada parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı. “Yani bu demek oluyor ki bizler ‘kötü çocuklarız’. Ailen ya da mahkeme, çok fazla başa bela olduğuna artık her kim karar verdiyse, seni bu muhteşem hapishaneye –pardon, ‘yatılı okula’– postaladılar. Okul, Armpit, Nevada’da, burada her gün kaktüslerin arasında 15 km koşmak ve şapkalarla papatyalar işlemek gibi çok değerli beceriler ediniyoruz! Ve ödül olarak da beysbol sopasıyla bizi adam eden Koç Hedge ile birlikte ‘eğitsel’ gezilere çıkıyoruz. Şimdi biraz hatırlamaya başladın mı bakalım?”

“Hayır.” Jason dikkatle diğer çocuklara baktı: belki yirmi erkek, on tane de kız vardı. Hiçbiri ağır suçlu çocuklara benzemiyordu; acaba ne yaptılar da bu sorunlu çocuk okuluna gönderildiler diye merak etti ama en çok da kendisinin burada ne aradığını.

Leo gözlerini devirdi. “İyice havaya girdin demek, ha? Pekala, biz üçümüz bu sene girdik bu okula. Aramız çok iyidir. Sen benim

her dediğimi yaparsın ve bana tatlılarını verip benim ayak işlerimi yaparsın—”

“Leo!” diye araya girdi Piper.

“İyi, tamam. Son dediğimi unut. Ama biz dostuz. Şey, Piper biraz daha yakının, son birkaç haftadır—”

“Leo, kes şunu!” Piper’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Jason da yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu. Piper gibi bir kızla çıkıyor olsaydım kesin hatırlardım diye düşündü.

“Hafıza kaybı gibi bir şey geçiriyor,” dedi Piper. “Birisine söylememiz gerek.”

Leo pofladı. “Kime? Koç Hedge’e mi? Onu kafasına beysbol sopası indirerek tedavi etmeye kalkabilir!”

Koç, grubun önünde durmuş, bağıra çağıra emirler yağdırıyor, düdük çalarak çocukları sıraya sokmaya çalışıyordu. Jason arada bir kendisine bakıp kaşlarını çatıldığını fark etti.

“Leo, Jason’ın yardıma ihtiyacı var,” diye ısrar etti Piper. “Beyin sarsıntısı falan—”

“Hey, Piper.” Grup müzeye girerken çocuklardan biri geri dönüp yanlarına gelmişti. Çocuk gelip Piper’la Jason’ın arasına girip Leo’yu itti. “Bu rezillerle ne işin var. Sen benim partnerimsin, unuttun mu?”

Çocuğun koyu renk saçları Süpermen’in saçlarının şeklindeydi; bronz bir teni vardı ve dişleri öyle beyazdı ki yanına bir tabela asıp ‘dişlere doğrudan bakmayın, geçici körlüğe sebep olabilir’ falan yazsalar yeri ydi. Üzerinde Dallas Cowboys forması, kovboy pantolonuyla çizimleri vardı ve sorunlu kızlar için Tanrı tarafından gönderilmiş bir lütuf olduğunu sanarak gülümsüyordu. Jason anında çocuktan nefret etti.

“Git buradan Dylan,” dedi Piper homurdanarak. “Seninle part-

KAYIP KAHRAMAN

Yunan efsaneleri günümüzde yaşanmaya devam ediyor!
Percy Jackson ve Olimposlular macerasından sonra yepyeni bir seri başlıyor: *Olimpos Kahramanları*. İlk beş kitabın sonunda, büyük bir savaşın ardından Melez Kampı'nda bıraktığımız dostlarımız, yeni melezlerle birlikte yepyeni bir serüvene adım atıyorlar.

Ancak büyük bir sorun var: Percy Jackson kayıp!

İşte *Olimpos Kahramanları* serisinin ilk kitabı *Kayıp Kahraman*'da tanışacağımız üç yeni melez:

JASON'ın bir sorunu var. Hafızasını tamamen kaybetmiş. Jason buraya nasıl geldi? Burası neresi? Hatta Jason kim? Hiçbir şey bilmiyor ama bir şeyden çok emin. Bu işte ciddi bir terslik var.

PIPER bir sır saklıyor. Ünlü bir kişi olan babası üç gündür kayıp. Jason ve Leo'yla birlikte Melez Kampı adlı bir yere götürülüyor. İçinden bir his burada her şeyin açıklamasını bulacağını söylüyor ama her şeyi öğrenmek isteyip istemediğinden emin değil.

LEO çok becerikli. Melez Kampı'nda yerleştirildiği, alet edevatla dolu kulübeyi görünce kendini hemen evinde hissediyor. Kulübe arkadaşları bir tanrının oğlu olduğunu iddia ediyor. Bunun sürekli hayaletler görmesiyle bir ilgisi olabilir mi acaba?

